

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3954/2019
07.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Сања Главонић, адвокат из ..., против тужене ББ, раније ..., из ..., коју заступа пуномоћник Владимир Рајковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1042/2019 од 12.06.2019. године, у седници већа од 07.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1042/2019 од 12.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 4424/17 од 04.10.2018. године, након што је ставом првим изреке дозвољено расправљање по преиначеном тужбеном захтеву из поднеска од 01.12.2017. године, ставом 2. изреке је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да има право својине у уделу од $\frac{1}{2}$ на стварима и правима предузетничке радње „ВВ“ ..., и то на стварима којима се обавља делатност а које су наведене у том ставу изреке пресуде, као и на аутомобилу описаном у пресуди. Ставом 3. изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 216.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1042/2019 од 12.06.2019. године, ставом 1. изреке, потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П 4424/17 од 04.10.2018. године у ставу 2. изреке и у том делу жалбе странака одбијене као неосноване. Ставом 2. изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу 3. изреке пресуде Вишег суда у Београду П 4424/17 од 04.10.2018. године и одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/20) Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле прво у ванбрачној заједници почев од 2000. године, а потом у браку од 05.06.2004. године који је разведен пресудом Првог основног суда у Београду П2 2176/15 од 16.09.2016. године. Фактичка заједница живота странака је престала у периоду од септембра до новембра 2015. године када се тужена са заједничком децом странака иселила из стана. У току трајања брака, заједничким радом и средствима странака стечена је непокретност – четворособан стан у ... површине 86м², а о праву својине на том стану одлучено је правноснажном пресудом Вишег суда у Београду П 1768/16 од 04.04.2017. године која је донета у овој парници и то тако што је тужена признала тужиоцу ½ стана. У току трајања брака основана је предузетничка радња са претежном производњом ... која је обављала делатност од 21.01.2013. године, а престала са обављањем делатности 31.10.2016. године када је предузетник брисан из регистра. Тужилац је почео да ради у радњи 2014. године, а у време подношења тужбе 03.10.2016. године односно у време њеног преиначења 01.12.2017. године покретне ствари које су предмет спора а које су основна средства предузетничке радње биле су отуђене и нису биле у својини тужене. Тужилац у овој парници тражи, поред својине на ½ стана, а што је већ правноснажно окончано и право својине на ½ ствари које су наведене у изреци првостепене пресуде. Нижестепени судови тако постављен тужбени захтев одбијају као неоснован наставши да се не могу сматрати заједничком имовином брачних другова приходи и добит остварена у обављању предузетничке делатности, средства рада и непокретности које представљају пословне зграде приватних предузећа, самосталних радњи предузетника јер је то резултат пословања друштва и као таква се морају третирали као посебна имовина приватног предузетника иако потиче од заједничке имовине брачних другова, а са друге стране предмет тужбеног захтева су средства којима се обављала делатност, а која у време подношења тужбе нису постојала.

Правилно налазе нижестепени судови да је тужбени захтев тужиоца у конкретном случају неоснован. Није споран став изнет у ревизији да је предузетник пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и да он за све обавезе настале у вези са обављањем своје делатности одговара целокупном својом имовином и у ту имовину улази и имовина коју стиче у вези са обављањем делатности јер такав став се заснива и на одредбама члана 83. став 1. и члана 85. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ број 36/2011). Полазећи од тог става следио би закључак да ако су брачни другови своју заједничку имовину стечену током трајања брака унели у предузетничку радњу, престанком обављања предузетничке делатности та имовина би се вратила у статус који је постојао пре оснивања радње односно у режим заједничке имовине брачних другова. Међутим, основни услов за истицање стварноправног захтева, како то правилно налазе нижестепени судови је постојање предмета спора односно тих покретних ствари у моменту када се подноси тужба. У овом случају, нижестепени судови су утврдили да те ствари које су предмет преиначене тужбе нису постојале у моменту када је тужба преиначена, па самим тим отуда и не могу бити предмет стварноправног тражења у овој парници. Такав став се темељи и на одредби члана 2. став 1. Закона о основама својинскоправних односа, по коме право својине може постојати на покретним и

непокретним стварима. Самим тим произилази да је правилан и став нижестепених судова да је тужилац у конкретном случају могао остваривати евентуално облигационо тражење, а не и стварноправно, па имајући у виду наведено произилази да је ревизија неоснована, због чега је и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић